

[Alfred Jensen.]

maa have Arbejde til flere Hænder, og det opnaas kun ved, at vi faar Arbejdstiden sat ned. De to Spørgsmaal, Lønningernes Hævelse og Arbejdstidens Nedsættelse, er saa brændende, at de maa klares nu i denne Vinter. Kan Regeringen ikke gøre det, saa maa Fagbevægelsen have sin Frihed og sit Mandat til at løse disse Spørgsmaal.

Da det ærede Medlem Hr. Prieme forleden Dag havde Ordet her under Finanslovdebatten, udtalte han sig en Del om vor Handel med Spanien. Naar man ellers tænker paa Spanien i disse Dage, tænker man ikke just paa, om vi har en større eller mindre Handel med Spanien, men hovedsagelig paa de frygtelige Begivenheder, der udspiller sig i Spanien, specielt i Nordspagnien, hvor Tusinder og atter Tusinder af Asturier i Øjeblikket er udsat for Massemyrderier. Det var sikkert mere paa sin Plads, om vi her beskæftigede os med, hvad der kan gøres for at komme disse nødlidende Mennesker til Hjælp, fremfor at drøfte, hvorledes vi kan opnaa større eller mindre Fortjeneste ved Handelen med Spanien. Disse Tusinder af Mennesker, der har forsvaret deres nationale Selvstændighed, er grundet paa Mangel paa Vaaben, drevet ud af deres Stillinger og maa søge Tilflugt i Bjergene. At flygte ud af Landet lader sig ikke gøre; Tilfangetagelse vil betyde Mord for Masser af disse Mennesker. Er vi her i det humanistiske Skandinavien ikke forpligtede til at komme disse Mennesker til Hjælp? Burde vi ikke vise alle andre Lande et godt Eksempel og sende Skibe ned for at hjælpe med Evakueringen af disse nødstedte Mennesker, som kun har ønsket at forsvare deres demokratiske System, deres nationale Selvstændighed og deres Frihed til at ordne deres egne Forhold? I øvrigt ledes Tanken ved disse Begivenheder hen paa, om det ikke snart var paa høje Tid, vi her gjorde op med den Ikke-Indblandingspolitik, Danmark i lang Tid har understøttet, om ikke det var paa Tide, at den lovlige spanske Regering, der har haft Sæde i Valencia og nu er flyttet til Barcelona, fik den Støtte og Hjælp, den har Krav paa som Medlem af Folkenes Forbund. De demokratiske Stater her i Skandinavien kan komme den kæmpende spanske Regering, det kæmpende spanske Folk til Hjælp ved at øve Tryk paa de øvrige demokratiske Regeringer, specielt England og Frankrig, som har et meget stort Ord at sige med Hensyn til Ikke-Indblandingspolitikken. Vi skal gøre det ikke alene af Hensyn til det spanske Folk, af Hensyn til det spanske

Demokrati, men ogsaa af Hensyn til Demokratiet i al Almindelighed, for vor egen nationale Selvstændigheds og for Verdensfredens Skyld.

Skjerbæk: Jeg vil gerne tillade mig at fremsætte et Par Bemærkninger vedrørende nogle enkelte Bestemmelser i Loven om offentlig Forsorg.

I § 57 bestemmes det, at Opholdskommunen i Regelen ikke har Krav paa Refusion fra andre Myndigheder for Udgifter til Læge, Jordemoder, Begravelse, de i § 284 omhandlede Medlemskontingenter eller den i § 279 nævnte Hjælp til husvilde, og aldrig for Udgifter til den i Kapitel XXI omhandlede Hjælp. Der er nogle af disse Regler, som voldrer nogen Vanskelighed ved den praktiske Administration af Børneforsorgen, f. Eks. Bestemmelsen om, at man ikke kan faa Refusion fra andre Myndigheder for Udgifter til Læge, derunder Tandlæge, og Kontingenter. Det voldrer nogen Vanskelighed, siger jeg, fordi man altsaa i disse Tilfælde skal have en anden Kommune til at betale og maa lave en særlig Opgørelse over Udgifterne. Vi havde i den tidligere Vægeraadsløvs fra 1922 en Regel, som sagde, at alle Beløb, der anvendes til Børnenes Ophold, Beklædning, Oplæring og Sygebehandling, gaar ind under de almindelige Betalingsregler i Loven. Saa var der nogle Undtagelser, som var nødvendige af Hensyn til de dagældende Bestemmelser i Fattigloven og forskellige specielle Love. Men denne Bestemmelse blev ikke optaget i Loven om offentlig Forsorg, og nu har det vist sig ved Afgørelser, der er truffet af Socialministeriet, at Forholdet er blevet noget indviklet.

Der er først Spørgsmaalet om Lægeudgifter, og jeg vil gerne dør nævne, at man fra Børneforsorgens Side har spurgt Socialministeriet, om de Hjem, der efter § 64 faar Elevbetalingen betalt af Statskassen, kunde faa disse Udgifter dækket af Statskassen. Ministeriet har ikke ment, at det kunde lade sig gøre, og jeg har i og for sig ikke noget at kritisere dør. Ministeriets Fortolkning maa siges at være rigtig, men Regelen kommer til at virke noget uheldigt, idet de Hjem, det drejer sig om, de private Skole- og Ungdomshjem og de private Sinke- og Fredehjem, nu skal have et særligt Mellemregnskab med den Kommune, som er Opholdskommune for vedkommende Elever, medens de tidligere fik den fulde Udgift, som de skulde have godtgjort, godtgjort fra Landsnævnet for Børneforsorg.

En anden Bestemmelse med Hensyn